

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková

Musíš se vrátit
do Řecka!

SHARON KENDRICKOVÁ

MUSÍŠ SE VRÁTIT
DO ŘECKA!

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

nejspíše se shodneme na tom, že příběhy, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, jsou nejen o lásce – ta je samozřejmě hlavní –, ale obecně o vztazích. A šestice příběhů, jež si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je o celém komplexu velmi složitých vztahů, zjednodušeně ale hlavně o odpovědnosti. Hrdinové – muži i ženy – jsou v nějakou etapu svého života vystaveni nutnosti odpovědnosti čelit. Buď jí bylo málo – to když vyrůstali v prostředí, kdy ti, již se o ně měli starat – rodiče, prarodiče – nebyli s to tomuto závazku dostát, nebo je jí moc. To v případě, že jsou oni sami dohnáni k tomu, aby za někoho odpovědnost přejali. A vezmou to tak vážně, že ty, které by měli milovat, svazují a neumožňují jim nadechnout se. A pokud Vás někdo svírá v dlani tak pevně, že nemůžete roztáhnout křídla, nejspíš Vám to jako projev lásky nepřijde. Avšak z jejich pohledu to láska je.

A tak bychom se měli naučit, že toho, koho, milujeme, nesmíme omezovat. A že to, když mu nabídneme svobodu, je největším projevem lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

**MUSÍŠ SE VRÁTIT
DO ŘECKA!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Innocent Maid for the Greek

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Sharon Kendrick

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-339-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-340-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-341-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mia se právě osprchovala, a už jí mezi ňadra stékala další kapka potu.

Kéž by nebylo tak nesnesitelné *horko*.

Vykoukla z okna, a přitom si rukou ovívala obličej. Venku bylo šero, husté šedé mraky měly žlutavý sirný nádech a v dálce uslyšela zlověstné zahřmění. Takové počasí si člověk rozhodně nespojuje s anglickým jarním dnem.

Někdy toužebně vzpomínala na Řecko. Na vůni citrusových květů a borovic, na zlaté slunce, modré moře a blankytnou oblohu. Ale nikdy u toho nese-trvala dlouho, protože proč by člověk dělal něco, co mu přináší žal?

Při náhlém zaklepání na dveře sebou trhla. Nikoho nečekala a ten zvuk působil neodbytně. Považovala svou garsonku za nedotknutelné útočiště – někdy to v ní dokonce vyvolávalo dojem, jako by sem před okolním světem utekla. V práci se chovala dostatečně společensky, ale dobrovolnickou činnost se zvířaty si nechávala pro sebe.

Věděla, že si o ní ostatní lidé myslí, že je samotářka. Dokonce tak trochu cuchta. Ale aťsi. Chovala se tak, jak se chovala, protože se jí díky tomu líp

dařilo zvládat život, minulost a vzpomínky, které tvrději odmítaly opustit zákoutí její mysli.

Zaklepaní se ozvalo znovu. Cítila pokušení nevšímově to přejít, jenže svědomí jí to nedovolilo. V hotelu mohlo dojít k naléhavé situaci a ona, rozumná, spolehlivá a čerstvě povýšená Mia, si s ní skvěle poradí.

Jenže jakmile otevřela a uviděla, kdo stojí na prahu, úsměv jí ztuhl na rtech. Nově příchozí jako vždy dominoval každému atomu v prostoru, který ho obklopoval, a jeho mohutná postava na chodbě pro zaměstnance vypadala ještě působivěji než obvykle.

Drahý šedý oblek ani trochu nemaskoval silné svaly, které se vlnily vespod. Obličej s ostře řezanými rysy a vysokými lícními kostmi byl opálený a oči se mu zářivě leskly. Nebylo těžké pochopit, proč o něm lidé říkali, že vypadá jako starověký řecký bůh, protože to tak bylo.

Její manžel.

Bylo zvláštní přiznat si ta slova, protože byl jejím manželem jen podle jména. Vlastně ani to ne, poněvadž neustále používala své dívčí příjmení. Vůbec nic od něj nechtěla.

Theodoros Aeton.

Šíleně ho milovala, dokud ji nezradil a nerozdrtil její srdce na kaši.

Udělalo se jí slabo a přidržela se kliky. Zmocnily se jí i jiné pocity, nechtěné emoce, jako by do čarodějnického kotle náhodně popadaly nesourodé ingredience. Bolest, hněv a zášť. A samozřejmě touha. Ta tam byla odjakživa. Mia nebyla natolik naivní, aby to popřela.

Neviděla ho šest let. Od jejich svatební noci, kdy se jí zhroutil svět. Tehdy na sobě měla hladké bílé šaty,

kteřé nijak neskrývaly její štědré křivky –, ale podřídila se matčíným sofistickým znalostem o módě.

Mia si vybavila našasený modrý podvazek a bílé hedvábné punčochy, jejichž lem se jí nepříjemně zarýval do steh. Pohodlí jí ale nezajímalo. Dychtila pouze po okamžiku, kdy jí je Theo pomalu stáhne zuby, jak jí to předchozí večer zastřeným hlasem pošeptal do ucha. Společně se vším ostatním, co jí ještě slíbil.

Když se ohlédla zpátky, jeho slova nebyla nic jiného než manipulace. Tehdy je však hltala jako žíznivé kotě – naivní a velice důvěřivé.

Teď by Theovi nejradši zabouchla dveře před nosem, ale tak by se zachoval nezralý zbabělec. A to Mia nebyla. Už ne. Dospěla. Prošlapala si v životě vlastní cestu, aniž by jí v tom někdo pomohl nebo ji podpořil. Rozhodně ne Theo Aeton.

Přesto si přála, aby právě teď nebyla oblečená ve starých džínsech a nevyžehleném tričku. A mohla by zhubnout aspoň pět kilo. Ráda by změnila různé věci, ale protože se žádná z nich nejspíš v příštích několika minutách neuskuteční, bude lepší, pokud to všechno pustí z hlavy.

Ačkoliv si to nerada připouštěla, nečekala už dlouho, až jí Theo kontaktuje? Měli by svůj vztah nějak uzavřít, nejlépe žádostí o rozvod, aby se mohli v životě posunout dál. A pokud v ní ta myšlenka vyvolala bolestivé bodnutí, *její hloupost*.

Ze rtů jí vylétlo jeho jméno. Znělo neznámě, a přesto ohromujícím způsobem povědomě. „Theo!“

„Mio,“ oslovil ji zastřeným hlasem s řeckým přízvukem. Pomalu ty dvě slabiky protáhl, což na ni mělo neblahý vliv v tom ohledu, že jí to přimělo myslet na jeho jazyk.

Snažila se srovnat si aspoň trochu neuspořádané

myšlenky, ale byl to nadlidský výkon, protože nedokázala vytěsnit z hlavy vzpomínky na jeho jazyk ve svých ústech, na krku a taky...

S obrovským úsilím se vzpamatovala.

„Páni,“ prohlásila energicky. „To je ale překvápko. Musím přiznat, že by mě ráno, když jsem skončila v práci, ani nenapadlo, že tě dnes uvidím.“

„Přesto jsem tady,“ pronesl tiše.

„Ano, jsi tady,“ opakovala rázně. Srdce jí tlouklo jako zvon.

Prohlédla si ho pozorněji a najednou jí připadalo, že se změnil. Vypadal jinak. Skoro... nebezpečně. Jako by jeho úchvatné rysy byly potažené vrstvou ledu, takže působil chladně. Nebezpečně. Možná dokonce i *krutě*...

„Pozveš mě dál?“ Jeho hlas působil posměšně. „Nebo tě pohled na mě tolik ohromil, že jsi úplně přestala přemýšlet?“

To, jak přesně popsal její náladu, ji podráždilo. Zabodla do něj vzteklý pohled a ještě o něco pootevřela dveře. Zdráhání vyzařovalo z každého jejího gesta. „Takhle bych to zrovna nepopsala, Theo, ale protože jsi přijel z takové dálky, asi bys měl jít dál.“

Rychle ustoupila, kam až mohla, protože nechtěla zůstat v jeho blízkosti.

Jsi lhářka. Chceš mu být nablízku. Chceš, aby si tě přitáhl k pevnému tělu a líbal tě tak, až by ti v plicích došel veškerý vzduch.

Chceš si vzpomenout, jaké to bylo v jeho náruči. Vybavit si, že v tobě vyvolával pocit, že pouze z *tohoto* důvodu ses ocitla na tomto světě.

Přestaň, okřikla se v duchu a zdvořile na něj pohlédla. „Proč jsi mi nedal předem vědět, že přijedeš, Theo? Proč ses tu objevil tak znenadání?“

Theodoros Aeton za sebou zavřel dveře. Chvíli mu trvalo, než odpověděl, a nejen proto, že vždy pečlivě volil slova. Potýkal se s netypickým zmatkem. Vyvedla ho z míry. To, jak na ni reagoval, ho překvapilo. Očekával, že až ji znovu uvidí, neucítí vůbec nic. *Nechtěl* nic cítit, protože člověk, který podléhá emocím, se stává zranitelným. A neudělal to už jednou – s ní?

Zkřivil ústa, protože něco *cítil*. Zůstal v něm hněv, který z velké části pohřbil hluboko v sobě, ale taky zahořklost. Tahle žena rozdrtila jeho sny. Její slova pouze potvrdila, co o sobě odjakživa věděl, a přiměla ho, aby si uvědomil, že se může spolehnout pouze na vnitřní cynismus. Chladně si ji prohlížel, zvědavý, jak moc se změnila.

Fyzicky vypadala skoro stejně jako kdysi. Křivky měla štědré jako dřív a zaoblené boky a nadra stále podněcovaly jeho smysly. Byla poměrně malá a to jediné, co zřejmě zdědila po vysoké anglické matce, která se živila jako supermodelka, byly husté kaštanové vlasy.

Jenže zatímco matčiny vlasy byly hladké a lesklé, ty Miiny tvořily chaotické kudrlinky. Právě teď je měla vyčesané na temeni, takže se vedle jejích zardělých tváří pohupovalo jen několik vlhkých lokýnek.

Její hrdé rysy naznačovaly řecký odkaz – stejně jako tmavé řasy lemující zešikmené modré oči a nazlátlá snědá pleť. Její staré džínsy a zmuchlané tričko sice neobdivoval, ale nulová snaha vylepšit svůj vzhled pravděpodobně naznačovala, že nikoho jiného nečeká. Nepřijde žádný anonymní muž, kterého by musel vyhodit, přestože by to bylo krajně nevhodné.

Theo pevně sevřel ústa. Nevěděl, proč by mu ta představa měla poskytnout prchavý požitek, ale zkrátka se tomu neubráníl.

Pohledem přelétl přes přeplněnou místnost. Prostředí, kde bydlela, se pozoruhodně lišilo od toho, které ji obklopovalo kdysi. Mimoděk si všiml úzké postele, praktické šatní skříně a malé překližkové skříňky.

To vybavení mu nepříjemně připomínalo nemocnici. Koho by napadlo, že Mia skončí v garsonce s výhledem na požární schodiště?

„Neozval jsem se ti, protože dávám přednost prvku překvapení,“ usmál se – a byla to pravda. Nepřemýšlel snad o tom, jak bude Mia instinktivně reagovat, až ho zase uvidí? Nepředstavoval si, jak její rysy zněžní náznakem touhy, nebo lítosti?

Ale nic takového se nestalo. V jejím obličejí se objevily jen ostražitost a mírně zastřené nepřátelství, které ho, kupodivu, potěšilo. Posílilo jeho jistotu, že byl jejich románek neuvážený a čím dřív se jí jaksepatří zbaví, tím líp.

„V tom případě jsi dosáhl svého. Jsem *velmi* překvapená,“ sdělila mu odtazitě a pak chladně dodala: „Tak jak jsi mě našel?“

Levné tričko se jí lepilo k hrudi a Theo ucítil, jak mu při pohledu na její bujný dekolt vyschlo v krku. Nadra, která se mu bezostyšně vystavovala na odív, mu připomínala, jak ji postavil na piedestal a trval na tom, že dokud se nestane jeho manželkou, nebudou mít plnohodnotný sex.

Vzpomínka na vlastní pošetilý idealismus ho podráždila. Proč se s ní prostě nevyspal, když měl příležitost? Tolikrát se k němu tiskla a sténala touhou – tak proč trval na tom, že se zachová *slušně*?

„Pro člověka, jako jsem já, není nikdy těžké získat informace,“ sdělil jí. „Zaplatil jsem někomu, aby mi zjistil, kde bydlíš.“

„Soukromému očku?“ Povytáhla obočí natolik, že zmizelo ve změti měděných kudrlinek. „A to na mě má podle tebe udělat dojem?“

Pokrčil rameny. „Proč ne? Jsi jenom člověk,“ ušklíbl se. Pak si však připomněl důvod této návštěvy a jeho hlas zjemnil. „Musíš se vrátit do Řecka, Mio. Tvůj dědeček je vážně nemocný.“

Uviděl, jak sevřela rty. Do jejích modrých očí, které měly obvykle barvu Egejského moře v zářivý jarní den, pronikla temnota.

„Jak moc?“ zašeptala.

„Co ti na to mám říct? Že skoro osmdesátiletý stařec poskakuje po domě jako boxer? Možná bys o jeho zdravotním stavu věděla víc, kdyby ses obtěžovala udržovat s ním kontakt!“

„Není to tak jednoduché,“ ohradila se. „To určitě víš, Theo. Vytěsnil mě ze svého života a prohlásil, že mě už nikdy nechce vidět! A pokaždé, když jsem se mu pokusila ozvat, mě odmítl.“

„Je to hrdý muž. To, že jsi o svatební noci utekla, vyvolalo v sousedství skandál. A víš, co si myslí o skandálech.“

Kousla se do rtu. „Nechci se o tom dnes večer bavit.“

„To je dobře, protože já taky ne.“ Theo zatnul čelisti a napjal svaly. Připomněl si, že sem nepřišel kvůli minulosti, protože ta je už nadobro pryč. Jen prokazuje laskavost starci, který si vůbec neuvědomoval, že ji potřebuje. Muži, kterému vděčil za všechno. A jestli se kvůli tomu musel setkat se ženou, na kterou by nejradši zapomněl, tak ať. S tím se dokáže vypořádat. I s ní. Byla jen někdo, koho kdysi znal. „Musíš ho jet navštívit,“ sdělil jí. „A brzy.“

„Umírá?“ Vrhla na něj tak zdrcený pohled, že se Theovi sevřelo srdce. I za to ji v duchu proklel.

„Ano, umírá,“ souhlasil ostrým hlasem. „Už není jako kdysi – se lvím srdcem a tělem jako dobytče. Podepsal se na něm věk, jako se podepisuje na každém z nás.“ Uviděl, jak se v jejích modrých očích zaleskly slzy. „Otřese s tebou, až ho zase uvidíš, Mio.“

Přikývla. „Ptal se po mně?“

Nastala krátká pauza, během níž Theo přemýšlel, jak by asi Mia reagovala, kdyby jí pověděl pravdu. Ale nepoděkuje mu nakonec, že zakročil, protože jí nabídl šanci udělat něco, co jemu umožněno nebylo? Sevřel rty. „Potřebuje tě vidět.“ Krátce se rozhlédl po jejím pokoji. „Jak rychle si dokážeš zabalit?“

Jeho rázná otázka připomněla Mie, jak odlišné jsou jejich dva světy. Odjakživa to tak bylo, jen to tehdy neviděla. Nebo to možná ani vidět nechtěla. Věřila, že je do něj zamilovaná, a to nevyhnutelně pokřivilo postoj, s nímž se dívala na svět.

Od jejich rozchodu ho přestala sledovat na internetu, protože ji to dohánělo k šílenství. Přesto v jednom hotelovém pokoji našla při úklidu noviny a ohromující vzhled jejího odloučeného manžela upoutal její pozornost. Očima rychle přelétla text a zjistila, jak úspěšný je obchodník. Zjevně správce nějakého hedgeového fondu, ať už to znamenalo cokoli – a soudě z jeho obrovského majetku usoudila, že je taková práce skvěle finančně ohodnocena.

Ale i kdyby nevěděla, jak je bohatý, odhadla by to z pouhého pohledu na něj. Skoro hmatatelně z něj vyzářovala moc. A nedosáhl toho všeho na její úkor? Napadlo ji, jestli se za své činy aspoň trochu stydí, ale nehodlala to právě teď rozebírat. Vypadalo by to, jako by o něj měla zájem, a to rozhodně neměla.

„Nemůžu se jen tak sebrat a odjet do Řecka,“ namítla. „Mám tady práci. Jsem zaměstnaná v hotelu Granchester.“ Pokynula k svému pokojíku. „Bydlím v jejich ubytovně pro zaměstnance.“

„*Neh*, já vím. Mému vyšetřovateli netrvalo dlouho, aby *to* zjistil.“

Mia přemýšlela, co jiného dotyčný ještě odhalil. Že vede prostý život, skoro jako jeptiška? Že má omezený rozhled i ctižádost ve srovnání s velkolepým světem, v němž se Theo nepochybně pohyboval? Překvapilo ho, jak skromně jeho manželka žije, nebo se mu pouze ulevilo, že nemusí pokračovat v manželské frašce?

Uslyšela další zadunění hromu a přejela si prstem po výstřihu trička. „V tom případě taky víš, že jsou na mě závislí další lidé...“

„O tom nepochybuju,“ přerušil ji jemně. „Ale nikdo není nepostradatelný, Mio. Dokonce ani ty. Vezmi si v hotelu dovolenou.“ Pokrčil rameny. „Pokud se domníváš, že to za to stojí.“

Jeho slova znamenala výzvu. Mia si připomněla, že v minulosti by podlehla jeho silné vůli a bez námitek by poslechla. Tehdy měla dojem, že Theo má odpověď na všechno, kdežto ona o sobě neustále pochybovala. Ale teď už taková nebyla. Už nehodlala bez přemýšlení přijímat cizí rozhodnutí, ani věřit úsudku někoho jiného víc než tomu vlastnímu.

Představila si dědečka, jehož domov jí vždy během několika týdnů školních prázdnin, když jí matka dovolila, aby ho navštívila, připadal jako zářivá oáza. Navzdory kritickým poznámkám, které jí o něm matka lila do ucha, ho zbožňovala. Ale vytěsnil ji ze svého života tak nemilosrdně, jako by byla nádor, který je potřeba odstranit.

Nemohla tomu uvěřit. Ranilo ji to, a přesto jí to tak v jistém ohledu připadalo nejlepším. Aspoň nebude muset jet zpátky do Řecka a riskovat, že narazí na muže, kterého si vzala.

Trvalo dlouho, než si uvědomila, jak moc se jí po dědečkovi stýská a jak lituje jejich hádky. Ať se mezi nimi stalo cokoli, stále ho milovala. Zjistila, že lásku je pozoruhodně těžké potlačit. Zůstává v lidském srdci, jako se malé šimpanzí mládě drží matky. A nebylo právě její absurdně krátké manželství příčinou roztržky v jejich vztahu? Pokud byl nemocný a požádal ji, ať za ním přijede, v žádném případě nemohla odmítnout.

„Samozřejmě že pojedu. Udělám všechno, co bude potřeba,“ prohlásila rázně. „Promluvím se šéfem, požádám ho o dovolenou, a jakmile se mi podaří sehnat letenku, odletím do Atén.“

„*Ochi.*“ Mávl rukou, jako by odháněl otravnou mouchu. „S dopravou si nelam hlavu, Mio. Moje letadlo je ti k dispozici.“

„Tvoje *letadlo*?“ Mia zapomněla na veškeré snahy o netečnost. Nedokázala potlačit nevěřící tón. Připadalo jí těžké sladit tak zjevný symbol bohatství s mužem, kterého si její dědeček poprvé všiml, když ho přistihl při kradení vajec. Ale už když ta dvě slova vyslovila, chladně mu zablýsklo v černých očích.

„Je to změna, *neh?*“ zeptal se uhlazeně. „Nebo si pořád myslíš, že kradu všechno, co se přede mnou objeví, *zouzouri mou?*“

„Nemyslím na tebe vůbec,“ odsekla. Popošla k oknu a ještě ho mírně pootevřela, jako by to snad mohlo mít nějaký kouzelný vliv na dusivou atmosféru v jejím pokojíku.

Ale vzduch zůstal stejně nehybný jako dřív a Mia dokázala myslet jen na to, jak neodbytně vtrhl do jejích myšlenek. Zneklidnilo ji to. Připomněla si, jak dobře ji Theodoros Aeton kdysi znal, protože se mu důvěřivě otevřela. Jenže teď nechtěla, aby ji někdo *znal*, protože pak by jí mohl snadno ublížit.

Zvykla si na nový život a na to, že je svobodná. Někdy si sice připadala osamělá, ale nic ji nebolelo. Zjistila, že zvířata dokážou milovat mnohem vroucněji než někteří lidé. A nebyl tak život snadnější? „Radši bych cestovala nezávisle,“ prohlásila hrdě.

Cynicky, skoro zvlčile se usmál. A Mia si pobouřeně uvědomila, že jí po zpocených zádech přeběhl mráz.

„Ovšem,“ utrousil. „Ale protože nemáš k dispozici neomezenou dobu, navrhuju, abys přijala mou nabídku na let i ubytování.“

„Ubytování?“ Bezvýrazně na něj pohlédla. „Chceš tím naznačit, že mám bydlet... *u tebe*? Radši bych zůstala u dědečka.“

Zavrtěl hlavou. „Jeho dům už není zařízený na návštěvy,“ informoval ji. „A nebydlím od něj tak daleko.“

Mia polkla. Ne, jistěže ne. Často měla dojem, že ti dva jsou nerozlučná dvojice. Někdy si potají myslela, že dědeček dává mladíkovi, kterého vychoval, přednost před vlastní krví – před *ní*.

A možná to nebyl tak šílený nápad. Theo byl koneckonců sirotek – nepopsaný list –, kdežto ona byla odjakživa pošpiněna svým odkazem. Byla dcerou syna, který ho zklamal, a narcistické ženy, kterou si vůbec neměl brát. To, že Mia byla nevinné dítě z toxického manželství, zřejmě pro jejího dědečka nic neznamenal. Netrvalo jí dlouho, než si uvědomila,